

Redacția:
Strada Beriului Nr. 2.

Toate manuscriptele ce privesc conținutul foii sunt a se adresa redacției.

Manuscripte nu se înapoiază — Epistole nefrancaie nu se primesc.

Un număr costă 16 bani.

ACTIVITATEA

Foaiet politică, economică, socială și literară.

Administrația:
Strada Beriului Nr. 2.

Prețul de abonament:
pe an 8 cor., pe 1/2 de an 4 cor., pe trei luni 2 cor.
Pentru România și străinătate
Pe an 20 franci.

Inserțiunile se acordă conform
tarifului obicinuit.

EDITOR, PROPRIETAR ȘI ȘEF-REDACTOR:

DR. AUREL MUNTEAN

Apare în fiecare Joi.

REDACTOR RESPONSABIL:

LAURIAN BERCIAN

UN VOT SEPARAT

S'au terminat ședințele sinodului nostru Archidiecezan; programul de lucru a fost foarte bogat; au fost nu numai multe, dar și foarte importante obiecte, unele chiar epocale.

De zeci de ani s'a tot trăgănat cestia bisericii catedrale; din an în an s'au auzit vorbele referențelor acestei cauze, și aproape era, că deja în anul trecut se ajungă cauza în stadiul în care a ajuns acuma, dacă comisiunea și referențel ei adecă, contrar ținutei lor de acuma, nu mai insistau, că se mai vină odată Consistorul cu cauza catedralei la sinodul proximal, adecă la acesta ce acum s'a expirat.

Că n'a fost motivată această amânare, dovedește concludul și propunerea comisiunii din anul acesta.

Spre lauda comisiunii se fie zis, că au fost inconsecuenți față de ținuta lor din sinodul trecut, adecă din 1900.

Acum trecând peste stadiul verbalității, în scurt vom avea fericirea să ne bucurăm de realizarea dorinței ferbinte, și ne vom putea mândri cu zidirea monumentală, care va vesti lumii propășirea puternică a Românilor ortodoksi; și va vesti, că Românii ortodoksi sunt conduși de un ilustru bărbat, care este omul faptelor!

Trecem la votul separat.

Fiind la ordine pensionarea preoților, un deputat sinodal, Dr. A. Muntean, a insinuat contra-propunere față de propunerea comisiunii, care le da drept preoților, că după un serviciu de 40 de ani se pretendă pensionarea, și dacă ar fi apți pentru sfânta lor chemare.

Sus numitul deputat a propus, că și după un serviciu de 40 de ani, numai preoții deficienți se poată cere pensionarea, pe motivul, că darul preoțesc nu se dă preotului pe un anumit termen, acest dar după conceptele moralului îl are preotul *pe durata vieții sale*; ar fi profanizarea darului preoțesc, dacă preotul, ca ori-care solgăbiru, s'ar putea lăpăda de chemarea sa; bătrânețele la un preot nu sunt motiv de pensionare, pentru-că știut este, că preotul înaintat în virstă e preot cu mult mai bun decât preoții tineri; cunoaște credincioșii săi, slăbiciunile și și alte însușiri ale turmei sale cu mult mai bine decât preoții tineri.

Chemarea unui preot se nu se judece numai din punct de vedere material, ci mai presus din vederi morale; și se nu perdem din vedere natura exclusiv morală a relațiunii în care intră un preot, când se pune în serviciul bisericii.

Motivele acestea toți vorbitorii le-au recunoscut de drepte; contra-propunerea însă a rămas în minoritate de câteva voturi. Lumea e materialistă.

Invingerea morală a minorității a fost însă perfectă, căci: *cel dintăiu preot al tuturor Românilor ortodoksi din patria noastră, Inalt Prea Sfinția Sa Archiepiscopul și Metropolitul nostru, a insinuat înaltul său vot separat, contra concludului maiorității!*

Noi respectăm din punct de vedere parlamentar concludul, ca rezultatul pertractării unui corp legiitor bisericesc, dară vor fi mulți, și e de dorit să fie cât de mulți preoți de ai noștri, cari să exclame cu ilustrul Cap al lor și al bisericii noastre că: *numai nepuțința ne*

va despărți de biserică și sfânta noastră chemare!

Avem convingerea că »dreptul« de valoarea dubioasă va rămânea pe hârtie, dar iubirea preoților cătră biserică și chemare nu va permite aplicarea lui.

Așa dorim să fie, așa suntem convinși că va fi.

„LAZARONII“...

Cel-ce i-a numit întâiu așa, bine i-a boțezat. Pentru-că sunt adevărați lazaroni. Cu... față la soare, și cu mâinile în sîn așteaptă să se le cadă mură în gură, par-că drepturile politice se dau de — pomână. În schimb însă bagatelizează, batjocuresc și insultă pe toată lumea.

E vorba, cetitorii vor înțelege ușor, de cei dela „Tribuna“, cari într'un număr mai recent și-au permis luxul a ne face proști și nechibzuiți pe toți cei-ce nu tămăiem politica lor de pasivitate, ci ne permitem a da poporului sfatul să între cu toate forțele sale în luptele electorale și să înceapă o politică sănătoasă de activitate.

Dar „Telegraful Român“ le-a dat bine peste degete, micilor lazaroni, încât vor simți usturimea multă vreme înainte.

Ținem să ne spunem și noi cuvântul, pentru-că vorba e de chestii de interes public.

„Tribunei“ i-a scăpat din gură, într'un moment de seninătate, recunoașterea, că pentru a putea duce o politică corectă națională se cere, ca poporul nostru „să fie cultivat în școala politică serioasă a propriilor forțe“, și se mai cere, să avem „conducători în puterea cuvântului“.

Și una și alta e exact, de unde urmează, că nici astăzi, după treizeci și mai bine de ani, petrecuți în politică, mai bine zis în somnul, de pasivitate, n'avem școală politică, ceea-ce e egal cu constatarea, că prin pasivitate *nu se poate face școala politică*, întocmai precum nu se poate face școală de înot, numai în teorie, fără a în-

tra în apă; și mai urmează, că n'avem conducători, ceea-ce e cauza, că starea politică a poporului român din patria aceasta devine „din zi în zi mai rea“.

Și una și alta e regres, rușinător regres față de trecut, pentru-că în trecutul mai îndepărtat aveam școală politică și aveam conducători în puterea cuvântului. Ajunge să ne provocăm la frumoasele lupte electorale dela 1861, purtate în Bănat și Ungaria, și la cele dela 1863, purtate în Ardeal, când Românii mergeau încheagați ca zidul la urnă, și votau pentru candidații naționali, chiar și în cercurile în cari Românii n'aveau decât douăzeci de alegători.

Asta era școală adevărată politică și adevărată manifestare a voinței și a forțelor proprii!

Astăzi însă nu mai avem școală politică, pentru-că nu mai avem conducători. Mai bine zis, pentru-că conducătorii au mers de capul lor și au lăsat să meargă și poporul de capul seu; ear' poporul a mers încotro l'au dus alții, pentru-că pe loc nu putea să stea. Urmarea foarte naturală a lucrului e, că astăzi distanța între preinșii conducători și popor e foarte mare. Mai că nu se mai cunosc.

E prea adevărat deci că astăzi n'avem conducători. De ce nu-i avem? Întăiu pentru-că inșiși aceia, cari au fost însărcinați când-va din partea partidului național cu conducerea, nu mai vreau să conducă, nu mai vreau să facă și să dreagă nimica, nici chiar ceea-ce ei au stricat, și al doilea pentru-că tocmai se voiască să facă ceva și să conducă, nu au pe cine să conducă, pentru-că nu-i mai ascultă nimeni și nu le mai urmează nimeni. S'au demonetizat, s'au discreditat ei singuri cu desevlșire în fața masselor. Dovadă golul cel mare format în jurul lor.

De unde această lipsă de încredere și de unde răceala publicului mare românesc față de ei?

Din propriile lor păcate! Prea au harsardat cu comoara predată lor spre chivernisire, cu singura noastră avere, cu însușirea națională, pe care au risipit-o în mod ușuratic, astfel, că n'a mai rămas nimic din

FOIȘOARA

PATA DE CERNEALĂ

— NUVELĂ —

Este o istorioară foarte simplă, banală chiar, care s'a întâmplat într'o zi, împrejurul unei pete de cerneală. Iată cuprinsul acestei istorioare:

La virstă de 24 de ani, eram datat de natură cu un fisic plăcut și pentru moment, eram pasionat după o actriță de rangul al treilea, care juca rolul de mare curtișană, atât la teatru cât și în oraș. Idolul meu se numea Niny. Și apoi cine n'a avut o Niny, în viața sa? Duceam o viață admirabilă; eram ceea-ce se chiamă un om fericit, când într'o zi, o ceartă se ivi între noi și cu toate nebuniile ce comisesem pentru tinăra și draguța mea a triță: declară că nu voia să mă mai revadă și nici măcar să-mi mai audă de nume.

Cu toate că eram desolat, cu inima strînsă de mahnire, și prefăcându-mă destul de liniștit, mi-ascundeam toată neliniștea sufletească, în fine pentru a preface o mai-

mare și desevlșită indiferență, m'am hotărît a mă depărta, cât-va timp, din oraș.

Atunci, mi-am adus aminte de casa bunicii mele, unde îmi pregătise, de mult, o odaie și mă aștepta la moșia sa.

Această depărtare, îmi dădea speranța că vor reveni alte sentimente scumpei mele Niny și eram mai mult ca sigur, că după câte-va zile de lipsă, voi primi vre-un bilet parfumat în care mă chiamă zicându-mi »re-întoarce-te!«

N'am prevenit pe nimeni de plecarea mea, și am ajuns pe neașteptate la vechea căsuță a bunicii, tocmai în sara când toți ai familiei erau adunați acolo.

Vă puteți închipui ce surprindere le-am făcut!

Bunica, mătușile, verele mele, dintre care cea mai mare Marietta avea rochia scurtă când am văzut-o pentru ultima oară, toți se găsiu, cari mai de cari, să mă îmbrățișeze, să mă desmerdel!

Ah! dacă n'aș fi lăsat o Niny în urma mea, toate astea ar fi mers de minune!...

II.

În primele zile, deliciale leneviei cămpenești îmi părură destul de plăcute, cu toate că în realitate eram nervos și nerăbdător.

Primeam scrisori, jurnale de tot felul, numai biletul mult dorit nu mai sosea!

Și zilele treceau una câte una, fără să-mi aducă nimic!...

Fără îndoială, Niny era răutăcioasă și mi-era frică să nu se încăpățineze și să nu vrea să pue capăt supărării noastre.

După vre-o două săptămâni, nu mai puteam suporta torturile așteptării; nu-mi trimitea nici un bilet în care să mă cheme; ce era de făcut?

Am fost laș!

Voiam să-mi cer iertare, eu care am suferit insultă, și îndată astă hotărîre luată, mă închisei în camera mea spre a-i scrie.

Dar' ce era să-i spun în scrisoarea asta?...

Ah! Doamnel toate nebuniile ce trec prin capul unui tîner ca mine, disperarea, amorul meu, regretele mele! iertare, făgădueli, jurămintel! Toate acestea năvăleau sub condeiul meu aprins și nu mă mai oprii de cât la cea din urmă pagină.

Cu o mână sigură îmi scrisi iscălitura, când, nenorocire, biata peniță prea mult sgușuită de atâtea emoțiuni, întină pe hârtia albă, o pată mare de cerneală, când se trag ultima linie de împodobire a iscăliturii.

III.

Când văzui ce ispravă făcusem, nici nu-mi mai trecea prin gând să trimit scrisoarea asta de dragoste, împodobită cu o pată de cerneală.

Ce să fac? Să încep din nou să scriu? Fără îndoială că altceva n'aveam ce face?

Eram gata să încep când, îmi veni ideea asta minunată de a șterge pata.

Mi-se părea că scrisoarea aceasta, scrisă sub influența unui acces ca de friguri, era foarte călduroasă, foarte convingătoare, destul de capabilă a atinge ori-ce inimă, chiar destul de rece; recopiind-o, mi-ar fi venit, poate, gust, să schimb oare-cari lucruri, și de sigur că atunci, scrisoarea mea și-ar fi perdut farmecul.

Dar' cum să nimicesc blăstămata asta de pată?

Ne găsind, pe masa din odaia mea, de nici unele ce-mi trebuiau pentru această operație, m'am gândit să le împrumut dela una din verișoarele mele, fetițele de școală foarte ordonate, sub acest raport sunt bine aprovizionate cu cele necesare, mă hotărîi și strigai:

Marietto!

întregul capital. E exhaustat, e sleit de tot! Zadarnic le-ar fi deci ori-ce încercare de a băga nouă viață în partid, ei, cari au omorât viața de partid, pentru că din lipsa capitalului menționat nu pot merge înainte. Ear' adunarea unui nou capital de însușire națională, vor înțelege și lazaroni că nu mai poate fi concretizată oamenii compromiși, cari au consumat capitalul avut, ci alți oameni vor trebui să iasă la suprafață, cari întrunind încrederea publicului, avea-vor să se pună pe muncă titanică pentru a-l aduna de nou.

Pentru a putea duce înainte politica națională românească, ne trebuiesc deci alți conducători, conducători în puterea cuvântului, ear' nu — lazaroni.

Pentru că dela fostii și actualii pretinși conducători ce am văzut și ce am învățat?

Am văzut cum s'au certat, ei între ei, cum s'au desbinat și îndușmănit, încât astăzi n'au ochi să se vadă unii pe alții. Am învățat deci ce e solidaritatea și cum trebuie înțeleasă solidaritatea națională, atât de mult trîmbițată din partea lor!

Am văzut cum au împins poporul la acțiuni nechibzuite, dintre cari unele s'au lovit de legile țerii, ear' când unul sau altul dintre ei a trebuit să se vadă în fața judecătorilor de faptele săvârșite, a preferat să iee frunză 'n buză și să treacă granița, dând poporului cel mai eclatant exemplu de o rușinatoare — lașitate. Am învățat deci ce e curajul și ce e perseverența în lupta purtată pentru drepturile unui popor întreg!

Ah, nu astfel de triste figuri voește poporul român să aibă de conducători în fruntea sa, ci bărbați integri și rezoluți, figuri de acelea din trecut, cari preferau să moară zdrobiți în roată decât să fugă sau tradeze cauza neamului lor!

Stând deci trebile astfel, punem următoarea întrebare:

Dacă e adevărat că n'avem conducători și n'avem școală politică, cum recunoaște și „Tribuna“, ear' în cele de sus am arătat motivele din cari ne lipsește și una și alta; să ni-se spună, cine voește oare binele și reinchegarea politică a poporului român, noi, cei ce propunem și stăruim, ca poporul să nu mai fie lăsat de capul său, pradă pe mâna străinilor, ci noi să-l ținem de mână, și la alegerile dietale să-l ducem la urnă, pentru a-și da votul pentru oameni din neamul său, cu durere și cu tragere de inimă pentru necăsurile sale, făcând astfel posibilă eșirea din împasul în care ne aflăm și scoțând la suprafață pe aceia dintre fruntașii noștri, în cari poporul mai are încredere, sau cei-ce, cu lazaroni în frunte, persistă pe lângă rămânerea în fatala stare politică în care ne aflăm, stare din zi în zi mai rea??

Dacă am aranja un plebiscit pe tema aceasta, suntem siguri de învingere, pentru că lazaroni ar rămâne în disparență minoritate. Căci un lucru ar trebui să și-l noteze bine lazaroni noștri: lumea știe și la noi, că

fără activitate și luptă continuă nu este învingere; și știe că comoditatea sau nedesoloincia cuiva, cu atât mai puțin ambele laolaltă, nu este motiv de a fi oprită în loc mișcarea politică a unui întreg popor, dornic de mișcare. Și mișcarea aceasta o va pune la cale, mai curând sau mai târziu, poporul însuși, aruncând la o parte tot ce e netrebnic, întocmai cum fac valurile apei umflate cu gunoaie întrate în ele.

Căci așa e rostul lucrurilor în lumea aceasta: gunoaiele la mal, infirmii la spital!

PRO DOMO

Onorate Dle Redactor!

În presa română referitor la adunarea acționarilor »Ardelenei« s'au publicat niște articoli tendențioși, cu menirea să se mistifice starea faptică și să se facă reclamă falsă directorului exec.

Fiind-că în unul din acești articoli se face amintire și despre persoana mea, îmi cer voie a reflecta acum numai pe scurt.

Văzând gruparea de acționari, la care am onoare a aparține și eu, că directorul exec. abuzează de slăbiciunea Direcțiunii, compusă din oameni absolutamente incapabili de a controla procedurile ilegale ale acestuia, am ajuns la convingerea, că în interesul Institutului este, ca grajdul lui Augias cu mirosuri panamistice, cu ori-ce preț, fie mătura cât de aspră, să fie curățit odată.

Pe mine personal, la această hotărîre, m'a îndemnat un interes dublu și anume: responsabilitatea de membru în direcțiune, care îmi învalvă temerea, că mergînd conducerea Institutului cu ilegalitățile pe calea povîrnișului tot mai la vale, este imposibil să nu venim în conflict cu legile țerii, pe de-o parte, ear' pe de alta, și un interes material ce mă leagă de Institut, întru cât eu și familia noastră suntem angajați în averea acestuia cu 525 acții plus depuneri considerabile.

Noi Orăștenii cunoaștem pe directorul exec. și după nărav, ear' nu numai după pîr, cum îi place să se arate în publicul din afară, prin urmare știam și aceea, că o reparare spontană nu se poate aștepta, ci din contră spulberându-i eu în față toate ilegalitățile și abuzurile sale, voi veni în conflict și cu celalalt »conducător« din Direcțiune, amicul meu intim — poticarășul local [par nobile fratrum] în a cărui laborator, precum în obște este cunoscut, sub presiunea directorului exec., se prepară multele treburi ale »Ardelenei«, precum și cu ceilalți membri »pasivi« și »aprobatori« ai direcțiunii și a comitetului »supraveghetor«, toți aleși cu voturile lui și pendenți astfel dela grația lui și avînd în vedere că pentru mine, care materialicește nici nu sunt avisat la ținerea acestui mandat, era imposibil a sta cu onoare într-o corporațiune,

înaintea căreia interesul Institutului este identic cu a spăla rufe murdare ale direcțiunii exec. și a-și asigura taniemele lor proprii: încă de cu mult înainte am insinuat în ședința grupării noastre de acționari hotărîrea mea de a repăși din Direcțiunea »Ardelenei«.

Gruparea însă în vederea, că directorul exec. prin voturile sale cerșite dela acționarii externi [ceea-ce putem dovedi cu epistole private ce le avem în posesiune], fiind în majoritate, și așa, sigur, va cădea în ispita de a cere prin creaturile sale detragerea mandatului meu de membru în Direcțiune dela adunarea generală, a hotărît altcum, și anume, că eu să nu abdic de bună-voie, ci să aștept detragerea mandatului meu prin însuși voturile directorului exec., ca astfel prin aceasta eclatant să fie dovedită aserțiunea noastră, că sunt multe și grave cauze, din a căror motiv directorul ex. este incapabil a suporta controla.

În plenul adunării am și enunțat aceasta: că anume nu-mi servește de onoare a lucra alături de astfel de oameni, dar' din hotărîrea amicilor mei de principiu nu abdic, ca detragerea mandatului meu să se facă prin însuși voturile dir. exec.

Din punctul de vedere al onorabilității noi am așteptat ca directorul exec., fiindcă dispune însuși de 500 de acții recerute spre acest scop de legea com. însuși va cere cercetarea tribunalului, pentru-ca în mod obiectiv și nepreocupat să se constateze lucrurile. Așa i-ar fi dictat simțul propriu al corectității, dacă l'ar fi avut. Dar' aceasta nu s'a întîmplat, pentru că directorul exec. prevedea, că legea pentru dînsul este o astfel de armă — »cu care e pericol să te joci«.

S'a întîmplat însă altceva: s'a constituit o comisie așa numită »mixtă« compusă din 4 membri, între cari am fost exmis și eu, [toți membri lipsiți de ori-ce cunoștință juridică] contra legii și a statutelor, cari nu admit astfel de comisii, și în mâna acestor celebrițiți juridice, pardon, medicale, cari formau majoritatea, s'a deșus săpunul.

Acești membri »mixti« încă sunt membri ai direcțiunii și a comitetului de supr. și deoare-ce numai din cauza neglijenței lor de a controla, a putut comite directorul exec. ilegalitățile și abuzurile, cu săpunul primit s'au spălat mai mult pe sine însuși, decât pe directorul exec. Adecă: și pîrși și judecatori deodată, ear' eu înzadar mă luptam în această cinstită comisie pentru a putea constata cel puțin atîta, ce și cu minte laică apăreau de evidente ca incorectități, căci era imposibil din cauza, că domnii D-r de medicină din comisie aplicau în doze animalice numai medicamente narcotice, ear' de însuși cangrenele cari trebuiau să fie operate, fugeau ca dracul de tămăie.

Ca un singur exemplu pentru conștiințiositatea comitetului de »supraveghere« servesc următorul cas: Direct. exec. într'o scrisoare recunoaște că a păgubit institutul cu mai multe mii, dar' cere milă. Domni »suprave-

ghietori« propun adunării (contrar cu dispozițiile legii comerciale) să i-se dea mila, ear' Directorul exec. a primit această milă.

Propunerea aceasta a celor 3 celebrițiți medicale, cari astăzi sub conducerea poticarășului local, lume întoarsă! — au rol principal întru pipăirea și executarea cugetelor directorului executiv — nu ne poate surprinde, pentru-că respectivii Doctori toți 3 laolaltă dispunînd de 32, zi trei-zeci și două acții, prin urmare n'au nîmica de a pierde, afară de taniemă.

Drept aceea ne mai putînd suferi, ca institutul să fie chivernisit în sistem de sport și patrimoniu, pentru gruparea noastră față de astfel de perversități în interesul instit. și în extrema necesitate n'a rămas altceva, decât să cerem intervenirea forului competent judecătoresc, prin care se va constata adevărul.

Suntem însă numai la începutul începutului; celelalte vor urma d'aci înainte și-l asigur pe dl director exec. că lucrurile se vor întîmpla astfel după-cum va cere natura lor.

Ne rugăm deci, ca onorații acționari să fie cu răbdare în judecata lor.

În fine ca și până atunci să se știe, că pentru eruarea din partea mea a căror abuzuri și ilegalități săvîrșite de directorul ex. mi-s'a detras mie mandatul de membru în direcț. amintesc, că acestea s'au publicat în nrul 14 al acestui prețuit organ.

Cu stimă

Ioan Mihatu
proprietar.

Reuniunea rom. de înmormîntare din Sibiu.

Sibiu, Sărbătorile Invierii Domnului 1901.

La inițiativa referentului consistorial, dl Vict. Tordășianu, s'a alcătuit în anul 1900 aici în Sibiu o Reuniune română de înmormîntare. Reuniunea, avînd scopul de a da membrilor săi ajutorul recerut și a îngriji de înmormîntarea cuvenită a lor, s'a activat în cursul luni Iunie a. tr. Intemeietorul reuniunii, pe lângă scopul amintit, a intenționat a întemeia un așezămînt, la care parte să ia inteligentul, meseriașul și țeranul român și astfel posibilitate să ni-se dea a ne cunoaște mai deaproape unii pe alții, a afla despre neajunsurile felurite, de care suferă unul sau altul și a chibzui asupra remediilor, ce ar fi să se ia pentru delăturarea neajunsurilor. Acest scop și până acum s'a ajuns, încât adecă la Reuniune reprezentate sunt aproape în părți egale cele 3 clase amintite. Numărul membrilor înscriși atinge cifra de 400, și cum mare este numărul celor, cari ar dori a se mai înscrie, direcțiunea Reuniunii hotărîre a luat a crea a doua secție cu 300 membrii. Membrii solvesc 2 cor. taxă de înscriere și după fiecare cas de moarte întîmplat în sinul Reuniunii fiacare solvește 60 bani, din cari apoi se solvește erezilor răposatului ajutorul de 100 cor. 50 bani respective de atîtea ori 50 bani peste această sumă, câte casuri a solvit răposatul până a fost în viață. Cel-ce a solvit 300 casuri nu mai solvește nimic și murind el erezii primesc ajutorul de 250 cor. Din ajutoarele, ce Reuniunea le acordă să detrag 10% în favorul fon-

Ușa camerei mele se întredeschise și apărî în prag capul verișoarei mele.

— Nu cum-va ai vre-o gumă, briceag, în fine ceva cu care s'ar putea șterge o pată de cerneală?

— O pată de cerneală?

— Da, colea pe scrisoarea asta... a unui amic... am făcut o pată mare de cerneală.

— Dragă vere, zicea ea, cu un ton jumătate serios, jumătate ironic, bagă de seamă să nu faci vre-o greșală!

— Ah! adevărat? ce e așa de greu să ștergi o pată? li zisei eu rîzînd.

— Sunt pete între pete, zise ea... Asta s'a uscat pe jumătate.

...Trebuie mare băgare de seamă pentru a o scoate.

Și spunea toate cu un ton și un aer de savant, căci era destul de expertă în asemenea materie; apoi după o nouă exitare mă întrebă cu un ton destul de timid: dacă vreau să o las pe ea, să scoată pata?

Nu mă îndoiam că pata va dispărea cu mult mai iute sub mînuțele ei, cari erau destul de exercitate pentru o asemenea operație; de cât sub mînile mele.

Primii cu bucurie, propunerea ei și mă

dădău la o parte spre a-i face loc. Ea trecu ușor pe lângă mine, aplecî pe masă mijlocul său svelț și începî operația aceasta așa de delicată.

IV.

Razele soarelui, cari străbăteau peziș prin fereastra mea, cădeau tocmai asupra ei, punînd un reflect auriu pe drăgălașul ei pîr, care cădea în unde pe gîtu-i alb ca crinul.

Și, privind aceste bucle aurii, mă întrebam cum mi-a putut place pîrul Ninei, pîrul acela, la care vopselele aveau mare însemnătate și care acuma îmi părea atât de comun.

Marietta se întoarse cu spatele și nu-mi mai vedeam de cât silueta foarte fină și micile sale urechi, perdute în bogatele bucle aurii; dar' aplecându-mă într'o parte, putui vedea și puțin din profil.

Niște gene mari, castanii, aplecate în jos pe adorabilii ochi ocupați a privi neconștient acea pată de cerneală, făceau o umbră dulce pe fața ei rumenă.

Atunci, pentru prima oară, am observat că verișoara mea, Marietta, era foarte drăguță; deși formată, mai păstra ceva de copil și amestecul acesta era ceva încântător!

— Vezi, fără hîrtie sugătoare nu poți face nimic!

Vocea ei răsunătoare, fermă, avea un farmec pătrunzător.

Era atât de curată, atât de suavă că pare-că un parfum de candoare se răspînde din toată ființa ei.

Soarele acoperea încă cu razele lui aurii, adorabilul ei pîr. Gîtul ei de o culoare alburună, mă atrăgea fără încetare. Atunci mă apucă o dorință ne bună de a depune o sărutare pe gîtul ei de crin, dar' un sentiment instinctiv, de respect, mă oprî pe loc.

Fără îndoială, verișoara mea Marietta, nu mai era un copil și, lucru serios! mă simțeam emoționat la gîndul acesta.

Spun drept, că pata asta de cerneală, m'a distrat foarte mult!

Niny, nu-mi mai apărea în minte de cât, ca un suvenir vag, foarte depărtat și nu mă mai gîndeam de cât la Marietta care era de 19 ani, că în crînd va iubi și va fi iubită, că se va mărita și nu știu de ce, dar' voiam să rețin pentru totdeauna aceste momente fericite, ce trebuiau să dispară.

Da, în adevăr, Marietta era drăguță, foarte drăguță!... Cum n'am observat eu, lu-

crul acesta, până acum?... De sigur că unde o consideram ca atunci când avea rochița scurtă!

O privii, o examinai cu luare aminte, cu insistență, simțînd o turburare plină de farmec, ce mă cuprinsese pe nesimțite.

Cît am stat în această reverie vagă, nedefinită și dulce?

Nu știu.

Dar' de-odată fusei cuprins de sentimentul realității și mă reculesei.

Atunci, mă ridicai deasupra umărului Mariettei, să ved ce mai făcuse.

Dar', minune neașteptată! pata de cerneală era ca și ștearsă, muiată într'o lacrimă, un mărgăritar căzut din ochii verei mele.

Așa dar', ea cetise scrisoarea, înțelese, și de aceea plîngea!...

V.

Scrisoarea mea n'a mai fost nici odată trimisă și nici eu n'am mai văzut pe Niny.

Toată viața am binecuvîntat pata de cerneală, căci ea a fost izvorul fericirii mele.

Ionel Delajtu.***

dului de binefacere, căruia direcțiunea i-a dat menirea de a servi la întemeierea unui asil, în care să se adăpostească cu timpul orfani, oameni scăpătați și neputincioși. La acest fond au să încurgă cele 10% cum și contribuțiile pioase ale inimilor generoase. Starea fondului astăzi e cu 156 cor. 38 bani. În favorul acestuia au reces la competițiile lor statutare de 4 respective 3 cor. de fiecare cas de moarte, directorul Reuniunii dl Pantaleon Lucaș, căp. în jens. și secretarul ei dl Vic. Tordășian. Contribuiri s'au mai făcut din partea junimei române din Sibiu cu suma de 12 cor. 35 bani, prisosiți dintr'o colectivitate întreprinsă pentru acoperirea cheltuielilor unui parastas solemn oficiat pentru răposajii lor amici și colegi Iuliu Pipoș, fost vicenotar la tribunal, Dr. Ioan David, fost secretar la »Albina«, Octavian Boer, Vasile Baboie, Ioan Dumintru și Nicolae Siuțiu, foști funcționari la »Albina«, Ioan Predovici, fost subjude r., Ioan Moga, jurist, Gustav Augustini și Ioan Dolian, foști ziaristi și Nicolae Roman, martirul »Replicei«, mai departe au mai contribuit parochul Ioan Fodorean din Mosna în amintirea cumnatului său Nicolae Romau 1 cor., parochul Felea din Ciruleasa în amintirea răposajilor săi părinți 3 cor., vânduva preoteasă Neaga V. Iosof din Tilișca în amintirea soțului său Vasile Iosof 2 cor.

În sinul Reuniunii până de prezent s'au ivit 9 casuri de moarte și anume au răposat 2 economi, 1 meseriaș, 1 avocat, 1 funcționar de bancă, 1 preoteasă și 3 alte femei, erezilor cărora Reuniunea le-a solvit momentan ajutorul statutar. Ca mai regulăți platnici până acum s'au dovedit a fi zilerii, economii, precupețele, cu un cuvânt membrii recrutați din societatea cea mai scăpătată.

Prima adunare generală ordinară s'a ținut în Ianuarie c. Aceasta a aprobat toate dispozițiile luate de direcțiune în scopul mersului regulat al afacerilor ținătoare de acest așezământ de binefacere.

Precum afu averea Reuniunii întrece suma de 1000 cor.

Bine ar fi dacă oamenii cu durere pentru deaproapele lor ar urma exemplul dat de Sibieni în această direcțiune.

„Invingătorul“.

Revista externă.

Răsboiul.

Un trimis al lui Botha la Krüger spune, că situația Englezilor e de tot critică, și că învingerea Burilor se prevede pe zi ce trece. După ce majorul englez Twysord a căzut, o mare coloană de soldați s'au predat Burilor. Lordul Roberts făcând o socoată a speselor ce Anglia le-a avut cu acest războiu până acuma, zice că acelea se urcă la 3 miliarde 825 milioane franci. De prezent pe câmpul de luptă sunt 12 000 Buri. În Iunie presidentul Krüger va pleca la America.

Din China.

În provincia Jangce se prepară o mare răscoală. Conte Waldsee a cerut ajutor telegrafic dela Berlin. Germanii la marele mur chinez au fost respinși, perzând 5 ofițeri și 80 soldați.

Semne de revoluție?

Pe Filippine s'a hotărât continuarea luptei contra Americanilor. Asupra unui sat din Macedonia au năvălit mai multe trupe turcești, pustiindu-l total.

„Spus plugărește!“

Sub titula aceasta își varsă veninul asupra redactorului și editorului »Activității«, creaturile »Ardelenii«, sub masca unui econom Irimie Boca în »Tribuna«.

Noi despre un țeran, fie acela Boca ori altul, nu putem presupune atâta obrăznicie și ticăloșie mincinoasă, câtă se manifestează în știrile indicate.

Bietul țeran e folosit ca tufă de către unii miserabili, cari sunt cu mult mai ticăloși și tricoși, decât ca să pășască cu nutra lor proprie în public, și așa să ascundă după tufa, numită Boca.

Apoi noi cu Boca și în genere cu tufe nu stăm de vorbă, să aibă acții cât de multe, ceea-ce încă e minciună, că adevărul ar avea mai multe de cât noi, prostie caracteristică!

Declarăm numai, că fiind evident din stil că pamfletul nu l'a scris economul Boca, deja firma lui este o minciună de alui Schreib-Moritz, care are menirea să acopere cu aripile sale murdare pe protectorii sei.

Dacă L. Bercian, redactorul „Activității“ ar fi fost din motive mărgave lăpădat din notărașie, și Dr. Mihu totuși l'a aplicat la „Ardelenia“, la un institut de bani, apoi să știe fleacul din tufă, că Dr. Mihu, directorul executiv ar fi fost un director miserabil, ticălos; aplicând om nedemn de încredere la un institut de bani.

În privința aceasta îl apărăm noi pe Dr. Mihu, declarând că afirmările celui din tufă sunt niște minciuni ticăloase, demne de nutra lui ascunsă.

Editorul »Activității« el însuși a abzis plenipotențele la »Ardelenia«, și n'a reflectat la postul de avocat salarizat, la care a fost ales apoi dl Dr. Drăla, deci pezevenchiul din tufă și aici minte în mod obraznic.

Altcum luăm la cunoștință, că Irimie Boca se face uncaltă oarbă la dârloagă, fiind altcum consecvent cu purtarea sa dela adunarea generală a »Ardelenii«, unde a umplut sala cu sberăturile sale dobitocești, cari precum se zice în pamfletul din »Tribuna« au fost declarații de dragoste pentru Dr. Mihu și tovarășii.

Veți vedea zemisirea dragostei și urmările, atunci apoi va sbera »tufa« din alte motive, nu din dragoste.

Ca să nu fie publicul adăpat cu minciuni, vom reveni în merit.

NOUȚĂȚI

— Costumul reginei României. În noaptea învierii, după serviciul oficiat la metropolie de metropolitul, încunjurat de clerul metropoliei, în prezența regelui Carol și a caselor Sale civile și militare, un supeu s'a dat la palatul regal, care a durat până la orele 4 dimineața. Regina purta un foarte frumos costum, de o creațiune nouă și cu totul originală, compus dintr'o iie și un vâlnic din pânăză albă, foarte fin țesută și acoperită cu o brodărie neagră, ear' pe deasupra o dulamă, ca o redingotă lungă fără mâneci, de cel mai frumos efect. M. S. Regina și-a exprimat dorința, ca pentru balurile oficiale dela Curte, doamnele să adopte unul și acelaș costum, conform aceluia, pe care M. Sa îl poartă cu atâta grație.

— Fructele pasivității. Cetim în »Bpsit Hirlap«, că la Vințul de jos, deputatul Szöts Pál, a ținut darea sa de seamă înaintea alegătorilor săi.

Tot acest ziar laudă pe protopopul (?) Man, care ca bun patriot a ținut o cuvântare și mai potriotică și a propus exprimarea deplinei încredere ministrului președinte Széll și deputatului Szöts Pál.

Părintele Man, care este numai parochul Vințului și nu protopop, ar fi făcut mai bun serviciu credincioșilor sei, dacă în săptămâna luminată s'ar fi pregătit cu o cuvântare bisericască și ar fi luat de temă programul actualului sinod al eparchiei sale, arătând poporului său nusuințele Archipăstorului îngrijat de soartea celor puși sub archipăstoria sa. Ne mirăm, cum un preot bătrân, debil, pe care îl apasă 70 ani, vine a-se amesteca în vârtejul politic, atunci când și delegații acestui cerc de odinioară au conclucrat la decretarea »pasivității«. Așteaptă acest preot, uitat de sine, pensia dela guvern sau dela consistoriul său, care chiar acum pertractează modificarea regulamentului de pensionare al preoților înspre mai bine? Părinte Man! nu mai adauge la meritele patriotice acum la bătrânețe adânci, fără te acomodează chemării de preot adevărat român.

— Alegeri de preoți. Cu plăcere am luat la cunoștință îmbucurătoarea știre, că la 10/23 Aprilie a. c. s'a săvârșit alegerea de preot pentru comuna gr.-or. Almașul-mic, trațul Oraștiei. Alegerea condusă de P. O. D. Vasile Domșa, protopresbiter actual, a decurs în cea mai bună ordine și s'a ales vrednicul candidat de preoție, simpaticul domn Nicolau Todea, care a lăsat urme neperitoare în opidul Sebeșul-săsesc, pe când se afla acolo, ca învățător la școala capitală. Vestind aceasta amicilor și cunoșcutilor alesului, gratulăm din inimă atât pe Nicolau Todea, cât și comunei Almașul-mic, dorindu-le bună înțelegere și

spornicie în ale propășirii pe terenul cultural. Prin alegerea dlui N. Todea, nu numai com. Almașul-mic, fără valea Almașului întreagă a făcut o acuziție bună și nimerită, eară trațul Oraștiei va avea cu un vrednic preot mai mult!

— Ear' la Dêncul-mare a fost ales săptămâna trecută, în locul d-lui Ch. Teacoi, retras, clericul abs. I. Cotruș. Îl felicităm și-i dorim noroc în cariera de preot.

— † Alexandru Rimbaș, candidat de avocat, ofițer ces. și reg. în rezervă, nu mai este între noi. Cine a cunoscut pe acest tânăr, model de caracter puitan, iubitor al neamului său și luptător aprig al intereselor românești, pe cari cu putere juvenilă le-a apărat, pătruns de chemarea sa, așpta cu dor intrarea sa în viața publică. Cât folos ar fi adus el neamului său, nu ne-a fost dat dela prevedință a ne convinge, pentru-că nemiloasa moarte ni-l-a răpit prea de timpuriu, în urma suferințelor ce le-a îndurat. Opidul Hunedoara, poporul român de acolo și numeroasele sale neamuri puseseră de cu vreme mari speranțe în acest tânăr simpatie. Pe cei morți li jelesc aceia, după a cărora dorințe au viețuit. Eată și anuțul tunc-bru ce-l primim din partea familiei: Sfășiați de durere vestim tuturor cunoșcutilor și prietinelor, că fiul, fratele, cumnatul, unchiul și nepotul nostru Alexandru Rimbaș, candidat de avocat nu mai este între cei vii, trecând astăzi la orele 5 dimineața, la o viață mai fericită, după un morbid îndelungat, în etate de abia 27 ani. Rămășițele pământești ale iubitului defunct se vor așeza spre repaus etern Mercuri în 1 Maiu st. n. a. c. la 3 ore p. m., în cimiterul bisericii gr.-or. din Hunedoara. Hunedoara, în 29 Aprilie n. 1901. Nicolau Rimbaș, Tița Rimbaș ca părinți. Nicolae, Amalia, Petru și Todorice ca trați. Carol Gostean și Sofi Rimbaș cumnat și cumnată. Cornelia, Lina și Mali nepoate. Veronica Muntean mătuse. Nicolae Dima și Alexandru Dima unchi. Amalia Dima și Leni Dima mătuse. Sofia Stoichița cu soțul Nicolae, Amalia Buda cu soțul Béla, Veronica Keller cu soțul Nándor, Nițu, Nina și Maii Dima veri și verișoare. Eternă să-i fie amintirea!

— Secretar episcopesc la Arad a fost ales dl Vasile Goldiș, profesor în Brașov. Distinsul profesor a întrunit totalitatea voturilor.

— Petrecerea din Sebeș. Despre producțiunea teatrală a meseriașilor români din Sebeș, dată a 3-a zi de sf. Paști, primim următoarele: S'a predat: »Paza maicii sfinte«, dramă în 4 acte localizată de A. Popp. Înțelesul piesei e combaterea credințelor deșerte în tarmeci și vrăjitorii. Au jucat bine rolurile de tâlhari și negustori P. Muntean, Simion Anđrone, Dumitru Savu, Mașteiu, Ingrijitor de casă, Petru M. Opincar, și Smarandița fida lui, Maria Popa. Cea din urmă prin prezentarea sentimentelor religioase a făcut bun efect. Ingerul, foarte bine l-a predat Ana Anđrone. Copiii, Florica Sîrbu și Ioan Reftea, țerancele, Maria Străcatu și Rusalina Savu, au predat rolurile mulțumitor. Conte, fală mare, jucat de dl vic-președinte al nostru G. Tataru, a făcut fără îndoială cea mai mare impresie asupra publicului. D-zeu să-l țină între noi. Ioan Tecău și Simion Lupșe, roluri de jandarmi au predat, care erau ca adevărați jandarmi. Dumitru Popa, jude al satului l-a știut bine preda. A doua piesă a fost »Vlăduțul mamei«, comedie într'un act de I. Lupescu, a plăcut publicului foarte mult, ris cu hohot și aplause nesfârșite. Persoanele au fost următorii: Vlăduțul mamei, un școlar de sat, Ioan Reftea. Irimie Sbarciog, bătrân pădurar, Petru Opincar. Costică Șoimescu, tânăr boier, Petru Muntean. Sevasta, mama lui Vlăduț, Ana Moga. Smarandița, fida lui Iftimie, Ana Anđrone, toți s'au purtat brav. Au urmat apoi dans, care cu vioiciune a durat până în dalbele zori. Absența, și de astă-dată, a inteligenței din loc și jur, era celor de față neexplicabilă. Dee D-zeu să se întoarcă toți spre ce e bun și folositor neamului românesc. Succesul material asemenea a fost mulțumitor, au încurs de tot 200 cor. 20 fileri.

— Posta zilnică a monarșilor. Cele mai multe scrisori și jurnale pe zile primește Papa, și anume 20—22.000. De sine înțeles, că numai o mică parte din acelea ajung na-ntea Papei, celelalte le desfac și cetesc cei 35 de secretari din cancelarie. După Papa vine Mac Kinley, presidentul Statelor-Unite. La posta centrală americană sosesc zilnic 1400 scrisori și 3—4000 jurnale. Cei 450 milioane supuși ai regelui Eduard VII. Învrednicesc pe zi cu câte 1000 scrisori și 2—3000 jurnale. Țarul Rusiei primește 650 scrisori, regele Italiei 500, ear' regina Wilhelmina primește și cetește singură 100—150 scrisori.

— Tinerimea universitară română din Cluj invită cu toată stima la Concertul împreunat cu dans ce se va ținea la 9 Maiu st. n. 1901, în sala cea mare a Redoutei orșenești. Inceputul precis la orele 8 seara, cu preagrațiosul concurs al mult stimatelor d-șoare: Virginia Gall, absolută a conservatorului din Pesta; Aurelia Gerbert, absolută a conservatorului din Pesta; Valeria Isac, Adelina Piso, absolute a conservatorului din Viena; Netti Vancea, elevă a conservatorului din loc și m. stim. domni: Vasile Popoviciu, Brașov, solist tenor și Guillem Șorban, rig. în drept și absolut al conservatorului din Viena. Orchestra militară a regim. ces. reg. de inf. No. 51 va ținea piesele de dans. În pausă se va juca »Călușorul« și »Bătuta«. Venitul curat este destinat pentru ajutorarea tinerilor universitari lipsiți de mijloace. Prețul de intrare: de persoană 4 cor., de familie 10 cor. Oferte marimoase se primesc cu mulțumită și se vor cuite ziaristice. (Adresa cassarului: Mihail Dobrea, Linczeg-utca 2.) Comitetul aranșator constă din 120 tineri universitari.

— Fumători princiar. Regele Eduard VII. și fiul seu, principele de Cornwall și York, sunt fumători pasionați. Principele a făcut odată Țarului următoarea mărturisire: »De un timp încoace am constat, că țigaretele pentru mine sunt vătămătoare, și astfel m'am decis, ca de aci înainte să fumez numai 5 țigarete pe zi. În ziua primă am rămas credincios propunerii mele, în a doua am fumat cele 5 țigarete încă înainte de dejun, și în rezultat zilei am fost într'o poziție de tot miserabilă, ca și când mi-ar lipsi ceva. În a patra zi, am tras vël peste decisiune și pentru a ajunge ce-am perdut, am fumat 40 de țigarete«. Și principele de Edinburg, de curând răposat, a fost un fumător pasionat. Unei dame, care l'a întreat despre fumat, se zice că i-ar fi răspuns: »Madame, două lucruri sunt pentru mine, de care nici-când nu mă voiu despărți: Onoarea și dosa de tabac«. Chiar și Împăratul Germaniei se susține că s'ar fi exprimat despre fumat, că: »dacă nu dorm, atunci fumez, ear' când dorm, atunci visez despre nicotina«.

— Concert se va arangea de cătră inteliğința română din Avrig cu concursul unui grup de clerici din Sibiu în 23 Aprilie st. v. 1901 [Sf. George] în sala otelului comunal.

— Onoarea soldatului. Suboficerul Ludwig Szilágyi dela reg. 49 de Inf. din Dobrișin, n'a eșit afară la exercițiu două zile dearindul. În timpul acesta unui alt soldat din acea odaie i-s'a furat din cufer 3 coroane. Bănuiala a picat pe Szilágyi. Acesta, ca să scape de rușine, s'a sinucis. După aceea s'a descoperit că altul a furat coroanele și deci Szilágyi n'a fost vinovat.

— Telegraf fără sîrme. Între Antibes și orașul Calvi în Corsica s'au făcut încercări cu telegrafatul fără sîrme, ceea ce a și reușit. Distanța între cele două localități e de 200 chil.

— Grădina de animale din Prater a fost vëndută cu 1,200.000 coroane proprietarilor de berărie Anton Dreher și Adolf Pachoten v. Echt.

POSTA REDACȚIEI

Mirabella (Alba-Iulia). De ce anonim? Jos cu masca dacă ești frumoasă, altcum rămâi sănătoasă.

M. i. c. Dulce. Eu știu, că amorul meu e un ce fantastic, nerecusabil, eu nu cer nimic și nu-ți pot da nimic, dar numai o inimă am, și sunt eu de vină că inima mea numai pe d-ta te iubește?... Sunt eu de vină că inima mea bate cu foc când ar trebui să tacă, eu nu o pot face să bată așa precum i-au precris legile societății omenești.

DIVERSE.

Cum se poartă copiii la diferite popoare.

În Africa și mai cu seamă în țările seltice, omul calcă în picioare învătăura scripturii:

Îți vei câștiga pâinea în sudoarea feții tale. Acolo oamenii vânează, fac război, iar restul timpului dorm și visează pe când femeia, în afară de grijile casei, e ca o vită de jug, purtând sarcinile cele mai grele și făcând treburile cele mai chinătoare. E lesne de înțeles că copiii sunt de mare încercătură pentru dînsa. De aceea, femeia beduină, ca să împace dragostea de mamă cu datoria ei de a munci, își leagă copilul cu un cearșaf de mijloc, la spate, și așa are mâinile libere ca să răsnească grâu, să facă mâncare, să spele rufe etc.

Mai practice încă sunt femeile indiene. Dînsule de asemenea au aspra miserie de roabe și de animale de forță. Ele iau o scândură, întind copilul și-l înfașă la un loc cu scândura pe care apoi o leagă la spate în

călătorie. Când trebuie să muncească, atîrnă scândura cu copilul de un copac; astfel copiii sunt feriți de mușcătura animalelor veninoase.

În Brasilia, copiii sunt legați cu o curea pe care mamele o poartă în jurul capului.

În Asia-centrală copiii se leagă de asemenea la spate. Chinezele îi învâluie într-o bucată de stofă, avînd la colțuri panglice pe care le înoadă pe pept. Japonezele își pun copiii în rochie, care formează un sac natural; alte mame îl atîrnă la cingătoare.

În țările reci, copiii sunt încungiurați de mari precauțiuni. Femeile eschimoșe și lapone, după ce-i înfașă bine, îi bagă în saci de blană din cari li-se vîd numai fețele.

În Svedia, copiii sunt purtați în panere [corte], cari se iau la braț, ca și tîruguile din piață.

În Iava femeile își poartă copiii la subsoară ca pe un pachet și le e rușine să-l poarte altfel.

În sfîrșit, în Rusia, copiii sunt lăsați slobozi acasă, și acesta e singurul mijloc ca dînșii să crească bine.

Sz. 5726—900. tlkvi.

1—1

Arverési hirdetményi kivonat.

A szászvárosi kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Weinberger József végrehajtatónak Gírszob Mária és Gírszob Iosif lui Nicolae végrehajtást szenvedő elleni 143 kor. tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a dévai kir. törvényszék (az algyógyi kir. járásbíró-ág) területén levő Algyógy község és hatáiban fekvő 1. Az algyógyi 122 számú tjkvben A † 27 rend 621, 622 hrsz. ingatlanra 38 kor. 2. Az algyógyi 122 számú tjkvben A † 28 rd 628 hrsz. ingatlanra 26 kor. 3. Az algyógyi 122 számú tjkvben A † 30 rd 2099, 2100 hrsz. ingatlanra 266 kor. 4. Az algyógyi 122 számú tjkvben A † 31 rd 2134 hrsz. ingatlanra 100 kor. 5. Az algyógyi 122 számú tjkvben A † 34 rd 4755 hrsz. ingatlanra 2 kor. 6. Az algyógyi 1264 számú tjkvben A † 1 rd 2853 hrsz. ingatlanra 22 kor. 7. Az algyógyi 155 számú tjkvben A † 19 rd 414 hrsz. ingatlanra 14 kor. 8. Az algyógyi 155 számú tjkvben A † 20 rd 447, 448 hrsz. ingatlanra 54 kor. 9. Az algyógyi 155 számú tjkvben A † 23 rd 492, 493/2, 494/2 hrsz. ingatlanra 596 kor. 10. Az al-

gyógyi 1230 számú tjkvben A † 1 rd. 461 hrsz. ingatlanra 16 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban az 1881. évi LX. t.-cz. 156. §-nak alkalmazásával elrendeltetik és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1901. évi május hó 22. napján délelőtti 9 órakor Algyógy község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű 'elismervényt' átszolgáltatni.

A kir. jbiróság mint tlkvi hatóság.
Szászváros, 1901. évi február hó 22.

FEKETE, kir. albiró.

Sé vinde din mână liberă un **Harmonium** cu 4½ octave, în stare bună, cu preț moderat. Deslușiri dă Redacția.

Deschidere de prăvălie.

Emerich M. Kovaltsik

a deschis la 10 Martie n. a. c., în edificiul hotelului „Central“ din loc o

Prăvălie de manufactură

în mare și mic

Cel **artiment** de pânze veritabile de Rumburg, damast, servicii de masă, canavasuri, creșterea, perkoline, șifoane, căptușeli, etc.; mărfuri ambrele de ploaie și de soare, precum și parținători acestei branșe.

Cele mai frumoase și ieftine!

Rapiditate!

Prețuri prompt și solid!

Cele mai bune mărfuri originale de fabrică!

„Minerva“ inst. tipogr., societate pe acții

în Oraștie (Szászváros)

Opuri ———
Bilete de log. ———
Broșuri ———
Circulari ———
Bil. de vizită ———
Invitări ———
Bilanțuri ———
Acții ———
Cap. de epist. ———
Placate ———
Ord. de dans ———
Adrese ———
Compturi ———
Note ———
Preț Curent. ———
Anunțuri ———
Registre ———
Imprimare ———
Couverte ———
Bilte de cun. ———
Etc. etc. etc. ———

Există deja de 13 ani și este prevăzută cu tot felul de material necesar, ca ori-care altă tipografie.

Institutul Tipografic

„Minerva“

pe lângă că efectuește ori-ce comande repede și cu prețuri moderate, se îngrijește totodată ca toate acelea să fie estetic lucrate și fără erori.

Până de present se bucură de spriginul celor mai îndepărtate orașe. Dovadă aceasta despre promptitudinea și acuratețea cu care efectuește ori-ce lucrare.

Ca unica tipografie românească în acest mare comitat, se roagă de binevoitorul sprigin al celorlalte institute rom., precum și al privaților.

Cu privire la dispozițiunile de sub Nr. 94.366/1899 a Exc. Lor dlor ministri de instrucțiune publică și agricultură și în raport cu cele de sub Nr. 66.366/1900 aduc la cunoștința on. autorității școlare și a diferitelor oficii, că

mijlocul de desinfecție numit „Dustless“ al lui Fonagy,

un fel de oleiu, cu care ungându-se padimentul nimicește bacciliu aflători în praf, pe cari omul respirându-i îi causează diferite morhuri, mai ales tuberculoza, se poate procura exclusiv numai la mine. — Cu explicări amănunțite servesc cu plăcere.

3—5

Gustav Zobel, comerciant în Oraștie.